

Người đến từ bóng đêm

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi”)

Tôi sắp lấy chồng, liệu người ta có biết không? gần đến ngày cưới, tôi luôn nhớ đến người đó, tại sao lại không phải là anh chứ, tại sao đến rồi bỏ mặc tôi?

Tôi căn môi không để bật ra tiếng khóc. Cơ thể rần chắc ấy đè nghiêng lấy tôi, vẫn là những hơi thở gấp gáp, khuôn ngực vạm vỡ nóng hổi, tôi dường như buông xuôi, sau khi rời môi tôi, anh nói rất khẽ ba từ, đủ để tôi thảng thốt đến chảy nước mắt, lần đầu tiên có người nói yêu tôi. Tin hay không thì ngay lúc này tôi đã thực sự cảm thấy hạnh phúc.

Tôi hai tám tuổi, mất mẹ từ khi lọt lòng, cuộc sống của tôi là chuỗi ngày dài buồn đau, khổ hạnh. Hai cha con nương tựa vào nhau mà sống, quanh năm suốt tháng tất bật với ruộng vườn gà lợn. Tôi chưa bao giờ mơ đến một hạnh phúc cho riêng mình, cũng chưa bao giờ dám nghĩ có một người nào đó yêu tôi.

Còn nhớ đêm đầu tiên anh đến, đang là đầu tháng tám, trăng mờ lẩn khuất phía xa, tôi nằm trần trọc không ngủ được. Bốn bề vắng lặng chỉ có tiếng ếch nhái vọng lại, tiếng dế đất rỉ rả đứt đoạn. Vừa chớp mắt được một lúc, tôi cảm thấy có cái gì đó trườn qua người mình, tôi ú ớ chưa kịp kêu lên thì bàn tay to chắc đã bịt chặt miệng tôi và thì thầm “Đừng kêu lên, tôi không làm hại Ngàn”. Tôi sợ hãi nín thở. Giọng nói này tôi không quen, lẽ nào người làng khác, sao biết cả tên tôi, tôi bủn rủn chân tay, người ấy nói đã để ý tôi lâu nay, thầm thương trộm nhớ và mong tôi cho một cơ hội. Khi bàn tay buông ra tôi dường như chỉ còn sức để thở, chưa biết làm thế nào thì người đó trèo ra phía cửa sổ và biến mất, tôi hoảng hồn vùng dậy bật điện, như thể một giấc mơ.

Tối hôm sau, đúng vào giờ ấy, người đàn ông lại đến, khẽ khàng bò vào từ cửa sổ và bất thành lình bịt miệng tôi, đến khi tôi gật đầu đồng ý sẽ không kêu lên thì anh ta mới buông tay, tôi bất đắc dĩ nằm yên trong vòng tay người lạ, cả hai đều lặng im như thế hàng giờ, tôi ngủ quên lúc nào không hay. Gần

sang tỉnh dậy, tôi quờ tay sang bên, ngơ ngác nhìn xung quanh tìm kiếm nhưng chỉ có mình tôi.

Suốt cả ngày, đầu óc tôi chỉ nghĩ đến sự việc đó trong sự mơ hồ và hoài nghi.

Cứ thế, đến giờ ấy, khi tiếng ếch nhái ộp oạp vang đồng. Người lạ lại đến, vẫn cánh tay rắn chắc ôm ghì lấy tôi, lần này người đàn ông bịt miệng tôi bằng một nụ hôn, ngượng ngùng và run rẩy. Lần đầu tiên tôi biết đến nụ hôn, thật khó diễn tả, tôi cố giãy ra nhưng không nổi, tôi tưởng mình sắp tắc thở. Bất lực nước mắt tôi chảy tràn khóe mắt, người đó hoảng hốt dừng lại, thì thầm xin lỗi và lau những giọt nước mắt cho tôi.

Tôi hoảng sợ nhưng không thể phủ nhận sự khao khát trong cơ thể và tâm hồn bấy lâu tôi luôn cố giấu nén.

Hai tháng mười sáu ngày, đều đặn tôi đón nhận một người không biết mặt, tôi đã mềm lòng để mình trôi theo cảm xúc trái tim mách bảo mà không cố gắng tìm cách nhìn mặt người đó nữa. Biết đâu như vậy sẽ tốt cho cả hai, tôi nghĩ anh và ánh sáng có thể là hai đối cực. Anh chỉ đến khi màn đêm buông xuống và bắt tôi chấp nhận điều đó. Bao nhiêu đêm nằm trong vòng tay người lạ, chỉ có anh nói một vài câu thì thầm, tôi thì tuyệt đối im lặng. Tôi không biết anh nghĩ gì, cũng không hiểu được chính mình.

Rồi tôi trở thành đàn bà trong lo sợ, nghi hoặc nhưng rất đổi ngọt ngào ở tuổi hai tám, thứ cảm xúc lần đầu nếm trải khiến tôi thăng thốt và u mê nhiều ngày sau đó.

Ban ngày tôi vẫn vào rừng lấy củi, ra đồng làm cỏ, chăn lợn chăn gà, tôi làm quần quật từ sáng tinh mơ đến tối mịt nhưng giọng nói ấy, hơi thở ấy cứ chập chờn trong tâm trí tôi, đêm đến tôi thao thức, cơ thể tôi căng lên chờ đợi và đáp lại một cách bản năng để mỗi sáng thức dậy nhìn sang bên cạnh tôi bật khóc vì tủi nhục và xót xa. Tôi sợ và mình không biết bao nhiêu lần, tôi tự hứa sẽ không tiếp diễn nữa nhưng tôi đã không làm được.

Cơ thể tôi có những biểu hiện lạ, tôi nghĩ mình đã mang thai, nhưng tôi quá ngây thơ để nhận biết điều đó vì hàng xóm láng giềng đã đồn đoán từ lâu. Họ bất ngờ, trố mắt và lắc đầu. Có người nói may cho nhà nó, may cho con bé. Người lạ bảo: đúng là tréo ngoe, đời thật không biết trước chữ ngờ.

Nghiễm nhiên tôi là chủ đề bàn tán xôn xao cho khắp làng trên xóm dưới, dường như mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi, xoáy sâu vào bên trong lớp áo tôi mặc.

Ngày này qua ngày khác, bụng tôi dần nhô lên, họ cười, họ xì xào, người cảm thương, người ác mồm ác miệng.

Tôi thản nhiên đến nỗi chính bản thân mình cũng không hiểu nỗi nhưng người đau khổ nhất là cha tôi, ông ăn ít cơm và hay ngồi ngoài hiên hút thuốc hàng giờ. Không tra hỏi, không đánh mắng là điều khiến tôi thấy có lỗi và thương cha nhiều hơn. Cha đến ngồi cạnh tôi bên bếp lửa mà bảo rằng: “Cha xin lỗi vì đã không quan tâm và bảo vệ con nhưng nếu đó là hạnh phúc của con, con lựa chọn và chấp nhận thì cha luôn ủng hộ”. Tôi gục đầu vào chân cha khóc nức nở.

Tôi cảm nhận rõ một mầm sống đang cựa mình và lớn dần trong tôi, tôi thực sự thấy hạnh phúc, những lúc ngồi một mình bên nường rẫy, tôi thường vuốt ve bụng, cưng nựng đứa con bằng tất cả tình yêu thương của người mẹ. Dần dà, người trong làng không nhỏ to về tôi nữa, họ cảm thông, luôn hỏi thăm và bày cho tôi những kinh nghiệm lúc mang thai và sinh con.

Người đàn ông của tôi vẫn đến trong đêm, nhẹ nhàng và ấm áp. Khi anh chạm tay vào người, tôi không giấu được sự lo buồn mà thốn thức quay đi, anh ôm chặt tôi từ phía sau, hôn tôi và áp mặt vào bụng tôi. Từ hôm ấy anh lặng lẽ đến bên, ôm tôi ngủ, một vài tiếng lại lặng lẽ trở dậy, khoác áo và biến mất sau ô cửa như một con mèo hoang đi đêm. Tôi thường khóc ngay sau đó, cô đơn và tủi nhục xâm chiếm tôi, giờ đây chỉ có đứa con là ở bên cạnh tôi, sống cùng tôi, biết tôi khóc, nghe tôi cười.

Khi tôi sắp đến tháng sinh thì người đàn ông đột nhiên biến mất, nhanh và nhẹ như lúc đến. Tôi bế bồng cho số phận mình và càng chua xót, tủi nhục hơn khi phát hiện một xấp tiền dưới gối, một số tiền lớn. Tôi cười mình trong nước mắt.

Cũng vào một đêm ếch nhái thi nhau cất những âm thanh vang vọng khắp đồng thì tôi trở dạ, vật lộn với những cơn đau thúc, tôi ôm bụng lết ra lều tre gọi cha, ông hốt hoảng đập cửa hàng xóm nhờ giúp đỡ rồi mọi người đưa tôi xuống trạm xá, trên đường đi tôi sinh một bé gái bụ bẫm, bác hàng xóm kêu

lên: Chu choa, con tet giống hết cô Sao quá. Sao là tên mẹ tôi.

Tôi trào nước mắt, thân thể rã rời nhưng đôi môi hé cười. Cha tôi quay đi giấu những giọt nước mắt.

Sau sinh, tôi nhận được sự giúp đỡ, quan tâm của hàng xóm láng giềng, họ đều mừng cho tôi. Cha luống cuống chạy ra chạy vào lo việc này việc kia, cười cười nói nói luôn miệng, tôi thương và cảm động lắm.

Đêm đêm nghe từng hơi thở nhỏ ấm bên cạnh khiến tôi nhớ người đàn ông quay quắt, tôi mơ, tôi mơ rất nhiều lần về một mái ấm để rồi khi tỉnh giấc vừa buồn vừa đau.

Nhiều lần có tiếng động của một con mèo nào đó vụt qua cửa sổ khiến tôi thót tim, hi vọng và thất vọng.

Thấm thoát gần hai năm trôi qua, tôi thấy mình trẻ ra và mạnh mẽ hơn, tôi không còn khóc mỗi đêm, hình ảnh người đàn ông dần chìm sâu vào kỷ niệm. Tôi không còn thấy oán giận, trách cứ gì nữa, lòng nhẹ thanh thản. Tôi chăm chút cho đứa con bé bỏng của mình và yêu thương người cha cả đời tận tụy.

Bỗng một đêm, người ấy quay lại, đến bên tôi như một giấc mộng. Như bao đêm, anh lách mình qua ô cửa, ngồi sụp bên cạnh mẹ con tôi, cứ bất động như thế một hồi lâu. Tôi giật mình hét lên, đứa con tỉnh giấc cũng khóc ré vang nhà, bóng đen lao nhanh về phía cửa sổ và mất hút không một tiếng động. Cha tôi từ ngoài chạy vào, bật đèn lên. Tôi trấn an cha là không có chuyện gì, đó chỉ là một con mèo.

Cả đêm tôi không thể nào chợp mắt được, rõ ràng anh đã quay lại nhưng để làm gì chứ, tôi đâu cần một người chỉ đến với tôi khi màn đêm xuống, thứ tôi cần người đâu thể mang lại cho tôi. Vậy thì hãy để cuộc sống của mẹ con tôi được yên ả.

Vài tuần sau, cha tôi bỗng đổ bệnh, nằm một chỗ và ăn uống kém đi, tôi chạy vạy lo thuốc thang cho cha, cuộc sống gia đình trở nên khó khăn thiếu thốn.

Một buổi đi làm về tôi nhìn thấy trầu cau sính lễ đặt ngay ngắn trên bàn, ngạc nhiên không biết có chuyện gì thì cha vẫy tay tôi lại và nói: Người ta đến

thưa chuyện mấy lần rồi, cha không đồng ý, phần vì họ giàu có gia giáo, mình không xứng, phần vì nghĩ họ có mục đích gì đó khổ cho con. Nhưng cha tìm hiểu kỹ rồi và cha thấy cậu ấy cũng chân thành nói thương con, cha cũng mừng, dù còn nhiều điều khiến cha khó nghĩ nhưng hôm nay cha đã đồng ý, tuy nhiên quyết định vẫn là ở con”.

Tôi mặt tái đi, miệng lắp bắp. Cha tiếp: cái Bống cần có một người cha, cần một môi trường tốt hơn để trưởng thành. Con cứ suy nghĩ cho kỹ.

Tôi sụp xuống bên cạnh cha, lòng rối bời, đau thắt, vừa lúc ấy con gái tôi sà vào lòng nũng nịu. Nhìn vào mắt cha, nhìn đứa con bé bỏng tôi đã gặt đầu đồng ý.

Hàng xóm láng giềng lại được dịp nháo lên bàn tán, họ bảo tôi tốt số, có người nói cha tôi ham giàu.

Cũng qua những lời bàn tán đó mà tôi biết được người tôi sắp lấy là một người ít hơn tôi hai tuổi, chưa vợ, hiện đang giảng dạy ở một trường cấp ba huyện tôi. Mẹ người đó cũng mới mất được vài năm, nhà ở ngay làng bên.

Tôi không thể hiểu được tại sao người ta lại đòi lấy tôi, tôi không có một điểm nào xứng cả. Hay họ không biết tôi đã có con, không biết tôi không thể nói được? Tôi tự đặt hàng trăm giả thiết rồi lại phủ nhận nó ngay, tôi hoang mang và suy nghĩ nhiều lắm, điều này khiến tôi bồn chồn và không vui suốt thời gian chờ cưới.

Tôi sắp lấy chồng, liệu người ta có biết không? gần đến ngày cưới, tôi luôn nhớ đến người đó, tại sao lại không phải là anh chứ, tại sao đến rồi bỏ mặc tôi. Tôi thấy mình không có niềm tin vào tình yêu nữa, thứ mà tôi đã từng nghĩ đến và biết đến bởi một người đàn ông, nói yêu tôi, có con với tôi mà bỏ mặc tôi thế này sao, thật giả dối. Tôi để lại một bức thư dưới gối trước hôm về nhà người, bao nhiêu nước mắt, ái oán, buồn tủi, trách giận tôi trút hết vào đó và tôi vĩnh biệt người đàn ông của tôi. Tôi thầm nhủ nếu một tháng sau lá thư vẫn còn thì tôi sẽ đem đốt. Đêm đó tôi không ngủ.

Ngày cưới, tôi lặng lẽ như một cái bóng đi bên cạnh người lạ. Tôi buồn bã, cha tôi cũng thở dài mắt đỏ hoe, ông héo hon sau cánh cửa hoen màu.

Người thanh niên hoan hỉ tiếp khách, liên tục bị chuốc rượu đến say mèm. Khi bạn anh đi vào phòng ngủ thì anh đã không còn đứng vững, mắt lơ đãng.

Đêm tân hôn, tôi dè dặt và tự ti, cứ bó gối ngồi thu lu một góc giường. Khi người thanh niên đẩy cửa bước vào thì tôi thực sự hoảng hốt, mắt anh ta nhìn tôi dụi dụi. Anh ta với tay tắt bóng đèn rồi choàng tới ôm tôi, chậm chậm lột bỏ quần áo của tôi. Khi anh vừa kịp phủ lên người tôi với hơi thở dồn dập thì men rượu đã đánh gục anh. Tôi xoay người đẩy anh nằm xuống và lao tới bật công tắc.

Tôi ngăm ngúa và đưa tay chạm vào khuôn mặt ấy, cơ thể ấy, cứ như thế hàng giờ liền không biết chán.

Bỗng nhiên người kia thức dậy, khẽ cựa mình và dụi dụi mắt mắt, anh ta vội vàng với cái gối che lên mặt, tôi giằng lấy và nhìn thẳng vào mắt anh. Anh kéo tôi vào lòng vỗ nhẹ tấm lưng đang rung lên vì khóc.

Lần đầu tiên chúng tôi nằm bên nhau, ôm chặt nhau trong một căn phòng tràn đầy ánh sáng.

Ngoài kia, trăng lặn khuất từ lúc nào không rõ, gió lùa vào đám lá rất khẽ, tiếng côn trùng bỗng thôi rì rả.

Nguyễn Hiền(Viết cho V. một ngày tháng 3 năm 2014)